

Verslag van de projecten tijdens de Frankrijkreis Augustus 2014

Deze reis had vier aparte bestemmingen. Het was een voortzetting van onze reis in Juni naar Newgrange, Ierland, en omgeving, waar we gewerkt hebben aan de wortels van het esoterische Christendom, zoals dat door de Kelten werd beleden en doorgegeven. Nu, na een bezoek aan de tombe van Napoleon in Parijs, de bringer van de broederlijkheid, werkten we op twee andere plaatsen in het zuiden van Frankrijk, ten eerste op de Mont Ségur, waar de Katharen leefden en een deel van hen ook verslagen, ten tweede in Rennes-le-Chateau, waar onder andere de Tempeliers een voet aan de grond hadden. Als laatste zijn we naar de Odiliënberg in de Vogezen gegaan, waar een belangrijke impuls voor het innige kloosterleven werd gelegd, en het Duitse taalgebied nog steeds wordt beschermd.

Maandag 4 Augustus

We begonnen met negen deelnemers, vier vrouwen en vijf mannen, in Parijs bij de tombe van Napoleon, die bestaat uit 7 lagen. Een megatombe, omringd door twaalf engelgestalten die streng naar beneden kijken, in een soort mausoleum dat qua megalomane grootte nauwelijks nog mensenmaat heeft. Een duidelijke werking van de tegen-wijsheidsgeesten die ons de aarde als het koninkrijk willen doen aannemen als de enige. Je moet hier moeite doen om jezelf te blijven. De donkerbruine reusachtige tombe staat in een ronde ruimte onder het vloerniveau, met erboven een reusachtig rond gewelf. Als je bedenkt dat er alleen een urn in zit met de as van Napoleon, die er na wat politiek getouwtrek 40 jaren na zijn dood is ingestopt, dan kun je bedenken dat er wel veel gemanipuleerd moet zijn om met dat hoopje as toch nog de individualiteit en boodschap van hem ergens in vast te binden. Door zeven verschillende lagen in de tombe, en een kring van twaalf stenen beelden er omheen. Dat riekt naar zwarte magie.

Van Napoleon kun je veel zeggen, hij heeft Europa flink in beroering gebracht en ook nieuwe ontwikkelingen in gang gezet, zoals het rechtswezen dat van hem stamt. Maar ook dat hij aan de machtspolitiek te gronde is gegaan, nadat hij zich als gekroond keizer met de vorstenhuizen had verbonden. Volgens Rudolf Steiner is hij zijn missie vergeten gedurende zijn leven. Na de Franse Revolutie waren namelijk de vrijheid en de gelijkwaardigheid al geïncarneerd tussen de mensen, maar de broederlijkheid nog niet. Dat incarneerde met Napoleon. Ook verbond zich hiermee het wezen dat in een vorige incarnatie Aäron was geweest, de broer en helper van Mozes. Hoe dan ook, deze opdracht van de broederlijkheid is hij gaandeweg zijn leven vergeten. Het was onze vraag of we dat deel van Napoleon nog terug zouden kunnen vinden, en als het gebonden was, het zouden kunnen bevrijden.

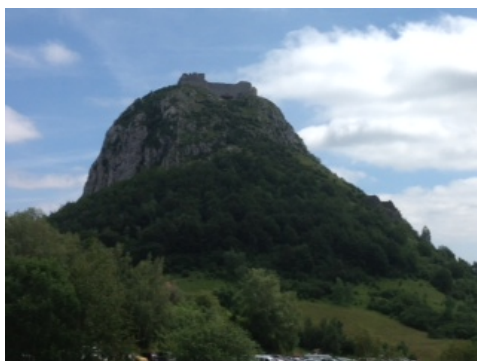
Nadat we ons gezamenlijk wakker in de zielsbeleving hadden gezongen door enige kleuren te zingen, namen we enige tijd waar of we nog delen van Napoleons wezen, de broederlijkheid, konden ervaren of vinden. Er werd door iedereen een sterke drukkende zwaarte ervaren, die een deel van zijn wezen, namelijk dat deel dat met zijn imperialistische impuls samen hing, consolideerde en er de aandacht op vestigde. Volgens ons was enkel een deel van zijn levenslichaam daar gebonden, zijn ziel en geest waren er niet meer. We hebben vervolgens deze gevallen kern met improviserend zingen in goud getransformeerd en in het blauw bevrijd. Er kwam hierbij een grote lichtstroom van boven die de gehele ruimte verwijdde en in geestelijk licht hulde. Van de andere bezoekers die ons hoorden, bleven er verschillende staan luisteren, en we ervoeren allemaal hoezeer de zware ruimte in de ronde kelderruimte oplichtte. Na afloop hadden we er allemaal een goed gevoel over dat we een stuk van Napoleon, namelijk zijn eigenlijke boodschap van de broederlijkheid, terug in het licht hadden helpen brengen. Nadat we ophielden, ervoeren we dat het werk door de engelen werd voortgezet.

Dinsdag 5 Augustus

We reden hierna de stad uit en overnachtten in Chartres. Hier bezochten we de volgende ochtend de bijzonder mooie kathedraal aldaar, wat iedereen ervoer als een belangrijk onderdeel van de reis. De bouw weerspiegelde de twaalf geheimen van de tempel van Salomo in Jeruzalem, waarvan de Tempelier-bouwmeesters waarschijnlijk de geheimen hadden meegenomen. Hier rondlopen en de vormen en kleuren op je in laten werken, beleefden we als weldadig en helend. In het centrum van het labyrint in de kerk ervoeren we allemaal de sterke krachten van dit grote transformatiepunt, dat door het cultische werk door de eeuwen heen (al voor de Christelijke tijd door de Kelten, en mogelijk nog eerdere volken) tot een sterk aardechakra was geworden. We werden erdoor gesterkt.

Daarna reisden we door naar het zuiden, naar de Mont Ségur in de Pyreneeën.

Woensdag 6 en donderdag 7 Augustus

De Montségur (bij Foix), is bekend doordat de toenmalige kasteelheer zich er heeft verschanst, nadat hij en zijn mensen de pauselijke inquisiteur en zijn helper om zeep hadden gebracht. Verschillende van deze mensen waren Katharen, die onder andere de katholieke kerk sterk bekritiseerden en afwezen. Zij beleden een vorm van Christendom dat voortbouwde op onder andere de manicheeërs, en waarin de oud-Perzische god van de duisternis werd gezien als degene die de fysieke wereld had geschapen. Waar de Kathaar dan zo snel mogelijk van verlost diende te worden, want hij ervoer zichzelf als een gevallen engel. Hun scholingsmethoden waren hierop gericht. Zij waren in zekere zin vrijgevochten van de heersende machten, waar doorheen de pauselijke macht speelde, en ze hadden ook een eigen kerkorganisatie, wat tegen het zere been van Rome was. De delen van Zuid en Zuidoost Frankrijk waar zij het sterkst vertegenwoordigd waren, waren in de 11^e en 12^e eeuw niet sterk aan het leenheerschap verbonden. Meerderen van hen hadden sympathieën voor de Katharen, of beleden zelf ook het Christendom op deze wijze. De

landheren waren dan ook weinig geneigd om naar de orders van Rome te luisteren. De paus had eerst opgeroepen tot een paar kruistochten tegen de Katharen. Dat had tot gevolg dat de plaatselijke leenheren werden vervangen door diegenen die hen overwonnen, dat zijn meer katholiek gerichte Christenen. Hierna stelde de paus de inquisitie in, die Katharen diende te ontmaskeren, te laten bekeren tot het 'ware' geloof, of anders de mensen op de brandstapel te brengen. Van het woord "kathaar" stamt ons woord 'ketter'. Een van de laatste verzetshaarden was die van de Mont Ségur. Na een lang beleg en verraad van binnen uit, gaven de verdedigers zich over, en voor de bergtop werden ze op de brandstapel gedood. Hier staat nog een stenen monument.

Bij de Montségur, voor het bergplateau waarop de voormalige burch heeft gestaan, hebben we op het gevoelige landschapspunt van de plaatselijke landschap- engel twee dagen helend werk gedaan in de onderaardse sferen waar de gevallen engelen hun thuis hebben. Ons doel was om hier de gevallen krachten te transformeren en nog rondhangende overledenen en andere wezens te bevrijden. Eerst hebben we waargenomen in de omgeving wat er nog aan wezens, mensen en stemmingen hing van de vroegere tijden. We ervoeren dat het al een cultische plaats was lang voor de Katharentijd. Maar het leed, en ook de innerlijke kracht van de Katharen die hier zich hebben overgegeven en wisten wat het gevolg zou zijn, was ook nog sterk aanwezig. Hun moedskrachten leefden nog sterk in de omgeving. Daarnaast ook hun morele kracht, die scherp en oordelend kon aanvoelen.

Bij het binnengaan van de eerste onderaardse sfeer, die van de minerale aarde waarin de tegen-engelen huizen (we doen dit door gerichte ritmische spreuken, gevolgd door geïmproviseerde inspiratief sturende samenzang), nam ik de energie rond mijn hart waar als samengedrongen stromend door een flessenhals. Ik nam met ijzeren banden gebonden soldatenhanden waar. Hierin zongen we goud van de wijsheid, wat veroorzaakte dat er een blauwig groene geestlicht stroom van boven kwam die als een wig van licht de flessenhals verwijdde.

In de tweede onderaardse sfeer, die van de vloeibare aarde (aardolie en magma), nam ik de daar werkzame tegen-aartsengel waar die een soort etherische zak met water vasthield en stuurde om de mensen mee te onderdrukken. Ik vroeg hem of hij wilde transformeren naar een reguliere aartsengel, en droeg hem daartoe op om de zak naar de hemel (geestelijke wereld) te brengen. Dat was zwaar voor hem, maar naarmate hij door kreeg dat hij ook de onderdrukte mensen mee kon nemen, werd de last hem steeds lichter. Er ontstond daardoor ook licht in deze aanvankelijk toch wel donkere sfeer. Ook nam ik waar dat de asura's, de vuurdemonen van de zon, vanuit de derde onderaardse sfeer zich hier sterk tegen verweerden, en de achtergebleven mensen angst inboezemden. Door onze gerichte zang ontstond er een lichtkruis in deze sfeer die ruimte bood door hen weg te drukken. De sfeer lichtte er lichtblauw door op.

De derde onderaardse sfeer, die van de lucht-aarde (o.a. aardgas) waar de tegen-persoonlijkheidsgeesten en asura's huizen, was aanvankelijk duister groen. We zongen er een soort magische vorm in (ongeveer zoals een Ankh), waardoor er licht in kwam, de asura's van de plek werden verdreven en er rust en orde ontstond.

In de vierde onderaardse sfeer, die van de vorm- en wateraarde, toonde de hier huizende tegen-vormgeest een ijzeren kruis dat hij als een machtsschild gebruikte. Ongeveer zoals de pauselijke macht kan doen (deze wordt gedragen door de vroegere Griekse volksziel, die toen ter tijd al het bewustzijn van een vormgeest had ontwikkeld, vanwaar het vele zonnegoud stat dat je in katholieke kerken kunt tegenkomen, als een uitdrukking hiervan). Door onze harmoniserende zang werd dit gaandeweg omgevormd

tot de Graal, met inzichtslucht instromend van boven, wilsbloed van onderen, en het lichaamsbrood als een band in het midden om de ontmoetingsplek. Hier ontstond het hartcentrum, dat vrijheid bood aan ieder individu.

In de vijfde onderaardse sfeer, die van de vrucht-aarde waarin de tegen-bewegingsgeesten huizen en ook bijvoorbeeld de berggeesten zijn gegrond, nam ik waar dat de bergenergie vanuit de aarde naar de hemel aanvankelijk miniem was en werd geblokkeerd door de resten van het hoekige kasteel op de top (dat overigens van rond 1500 stamt, het oorspronkelijke kasteel van de Katharen was geheel verwoest na inname). De vril-ya mensen, dat zijn de tot in de luchtfase verdichte mensen die sinds de Atlantische tijd in de aarde wonen en met de levensenergie van de aarde werken, onderhielden nog de dunne stroom van levenskrachten hier met de hemel. Onze zang hief de blokkade op, waardoor er een doorstroming kwam naar boven, en ook weer de ontvangst van energie vanuit de kosmos, als een schaal. De sfeer lichtte op, en er ontstond in het midden een stevige zuil van levenskrachten.

In de zesde onderaardse sfeer, die van de vuur-aarde waarin de tegen-wijsheidsgeesten huizen, nam ik een donker oranje sfeer waar van grillig bewegende vuurwezens. Door onze zang ontstond er een lichtkruis in, dat de grillige bewegingen ordende. Hierin vormde zich in het midden en vrije hartruimte, en de sfeer lichtte op in turquoise-blauw.

In de zevende onderaardse laag, die van de aardspiegel waarin de tegen-troon lucifer de waarnemingen verdraait en omkeert naar binnen, nam ik een vuil donkergroene gloed waar, die werd opgelicht door het kruis dat was ontstaan door de massale verbranding van de Katharen aldaar, en hun innerlijke morele moed om die omstandigheden te ondergaan. Dit vond lucifer niet leuk, maar hij moest aanzien hoe deze innerlijke houding zijn illusionaire werkingen op deze plek had overwonnen. De twijfels en morele afwegingen van de Katharen ter plekke hadden daarbij als basis gediend. Door onze zang klaarde de plaats nog meer op, en we ervoeren dat er veel verdriet vrij kwam.

In de achtste onderaardse laag, die van de versplinteraar ahriman ofwel satan, een tegen-cherubijn, nam ik waar dat hij een ijzeren vizier droeg waarachter hij zijn wereld verloten trachtte te houden. Met onze zang stak ik hier een (etherisch) kristalzwaard in, dat langzaam maar zeker veranderde in een kristalkruis met een vrije ruimte in het midden. Ik nam waar hoe ahriman vroeger er vriendelijk en open uit had gezien, en langzaam tot een soort van sauron-masker (uit 'In de Ban van de Ring') verduisterde. Dit masker viel nu af, en hij toonde zijn verbeterde en verbitterde gelaat. 'Time is up, chap' was voor mij de boodschap die bleef hangen.

In de negende onderaardse laag, de aardkern, zit een tegen-seraffijn die zijn liefde in haat heeft omgezet, wat de aanzet is voor alle tegenwerking uit zwarte magie op aarde. Veelal neem ik hem waar als een soort draak, die wordt getemd door Moeder Aarde, onze Isis Sofia. Dit keer was mede door onze zang zijn anders van haat vervulde oog zachter, en er doorheen zong ik het kristallijnen shamballa (de kiem voor de toekomstige nieuwe Jupiter-aarde)

meer zichtbaar. Hierbij zag ik het gewoonlijk invangende gebaar van twee passers zoals de vrijmetselaars die als symbool gebruiken, door elkaar heen bewegen, waardoor zij

naar boven en naar onderen een ontvankelijke schaal vormden en niet langer inperkend insloten. Het veroorzaakte dat deze shamballa 'steen' nu voor innerlijk werk toegankelijk werd voor iedereen, in plaats van alleen maar voor vrijmetselaars leden die zich dit hebben toegeëigend als ontwikkelingssymbool. Dit was op deze plaats achteraf beschouwd de opdracht die Isis Sofia/Moede Aarde ons had gegeven, en dat was gelukt.

Daarnaast bevestigde het aan me dat de hegemonie van de vrijmetselaarsloges en bankiers en groot-industriëlen achter hen aan het overgaan was, en dat er een nieuwe frisse wind door de wereld kan gaan waaien. Ik herinnerde me dat we in 2010 achter de Tower van Londen bij werk in de onderaardse sferen een ontmoeting hadden gehad met het aartsengelwezen achter de vrijmetselaars, die min of meer radeloos vroeg wat hij diende te doen om te overleven. Ik heb hem toen duidelijk voorgehouden dat hij zich van de zogeheten 'illuminati', dat zijn de genoemde machthebbers achter de schermen, diende te bevrijden om zo zijn streven te reinigen en op het huidige menselijke bewustzijn af te stemmen. Blijkbaar had hij dit ter harte genomen en was hem dat nu gedeeltelijk gelukt.

Vrijdag 8 en zaterdag 9 Augustus

Na dit werk vertrokken we voor ondersferenwerk naar Rennes-le-Chateau, wat op een uurtje rijden hier vandaan in het voorgebergte van de Pyreneeën ligt, een stuk naar het oosten. Hier wordt het nog steeds Katharenland genoemd. We gingen echter hierheen om na te gaan welke legendes van deze plaats klopten, met name over de Tempeliers, en wat hier eventueel nog bevrijd diende te worden.

Tegenwoordig is het een dorpje op een heuveltop, met de ruïnes van een oud kasteel en een zeer oude, haast nog voor-Romaanse presbyteriaanse kerk (zeldzaam voor deze streken) waar naar de legendes verhalen, Maria Magdalena zou zijn geweest na haar vertrek uit Palestina. Zeker is, dat het in de 4^e eeuw een voormalige hoofdstad was van de Oostgoten onder Alarik. Zij hadden ervoor Rome geplunderd, en mogelijk de twaalf schatten uit Salomon's tempel te Jeruzalem meegenomen, welke de Romeinen weer hadden geroofd uit die tempel. Later was deze heuvel met burcht en omgeving een eigendom van de Tempeliers. Naar de legendes hebben dezen hier onderzoek graafwerk gedaan, of mogelijk ook zelf schatten begraven nadat zij door de paus in de ban waren gedaan en hun orde in Frankrijk was ontbonden (aanvang 14^e eeuw). De Tempeliers waren tegelijk een ridder- en een monnikenorde die hun zwaard in dienst van Christus stelden. Hun aanvang is begin 12^e eeuw, en gedurende twee eeuwen hebben zij een stuk rust en orde in West Europa en naar het Heilige Land toe gehandhaafd, met de zegen van de paus, tot zij door toedoen van de Franse koning in een kwaad daglicht werden gezet, en hun orde werd ontbonden. Het was een zogeheten wils-mysteriestroom binnen het esoterische Christendom, en zij huldigden er de in de Bijbel genoemde Mensenzoon, dat is ons eigen hogere engelwezen wanneer wij zijn uitgegroeid tot aartsengel ofwel persoonlijkheidsgeest, en onze inspiratieve en intuïtieve vaardigheden hebben ontwikkeld. Mogelijk hadden zij kort na hun ontbinding vanuit Parijs hier naartoe belangrijke documenten of ook goud gebracht.

In ieder geval is er aan het einde van de 19^e eeuw een priester geweest die documenten in de kerk heeft gevonden, op grond hiervan is gaan graven in de omgeving, reizen naar Parijs heeft gemaakt (waar verschillende occulte ordes waren), en kort hierop ineens zoveel vermogen had, dat hij zowel de kerk als de toren van de burchtruïne heeft kunnen herstellen. Hij heeft echter zijn geheim in zijn graf meegenomen.

Omdat we onderzoeken willen hoe het met het esoterische Christendom na de Kelten is vergaan, hebben we ook hier werk in de onderaardse sferen gedaan, om na te gaan wat er voor vervallen krachten in het gebied nog hangen en hoe we die kunnen verlossen. Ook wilden we weten wat er nu waarheid en wat fictie was van de verhalen over de schat.

Tijdens ons vooronderzoek werd me in de oude kerk verschillende zaken duidelijk gemaakt. Hier was Maria Magdalena niet geweest, wel mogelijk was ze in Sainte Marie de la Mer, bij de monding van de Rhone in de Camarque (een stuk meer naar het oosten) aan land gegaan. Jozef van Arimathea was hier wel geweest, en had mogelijk de kerk aanvankelijk gesticht, voordat hij naar Glastonbury in Engeland door was getrokken (zie ons verslag van die reis in Oktober vorig jaar)). De schat waar het hier om ging, bestond uit documenten met tekeningen van technische apparaten, alsook een kist met goud. De documenten brachten me in herinnering dat er een vrijmetselaars-tempel in Miami, Florida is gebouwd met een tijdmachine, op een belangrijk transformatiepunt aldaar, vanaf 1920 door een aanvankelijk arme arbeider uit Letland. Waarschijnlijk heeft de priester deze geheimen aan de vrijmetselaars verkocht, met de plicht tot geheimhouding.

Verder waren er meerdere cultuurlagen waar te nemen, en die van de Tempeliers was er slechts een van, mogelijk heeft die niet zo lang daar geduurd totdat de orde werd opgeheven. Het was een relatief vredig oord, maar er hing wel veel voelbaar verdriet. We vonden een gevoelig landschapspunt op een weinig gebruikte onverharde weg even onder het dorp, waar we in rust konden gaan werken. De warmte was voor meerdere van ons een obstakel, en we gebruikten ook de avond om te kunnen werken vanwege zijn relatieve koelte. Ondertussen was er een van de deelneemsters vertrokken voor een ander project, en waren we over met acht.

In de eerste onderaardse sfeer, de minerale aarde, nam ik waar dat in deze streek het kruis te zwaar op de mensen was gedrukt. Door onze zang verlichtte dit, en ontstond er een ruimte in het hartgebied die meer met het huidige bewustzijn overeen kwam.

Daarnaast hebben we veel leed et onze zang laten vrijkomen en oplossen.

In de tweede onderaardse sfeer, de vloeibare aarde, kwam er een vurig kruis door onze zang tot leven, met een lemniscaatbeweging door het hartcentrum heen. De zang werd snel harmonisch.

Tijdens de nabespreking zagen we zeven gieren boven de bergtop met zijn dorp en kasteel zweven, als of zij in de lucht de bevrijde etherkrachten kwamen verteren.

In de derde onderaardse sfeer, de lucht-aarde, zag ik in de aanvankelijk duistere sfeer een roze bloem verschijnen, die ontvankelijk werd voor het licht van boven en als een oog in de duisternis begon uit te stralen. Het transformatiepunt van de landschapshemel waar omheen wij werkten, nam dit als een roze lichtzuil in zich op. We beleefden veel liefde en licht hierbij.

Hierna pauzeerden we tot de avondkoelte. Er ontstond wrijving in de groep doordat de tijdafspraken niet helder werden nagekomen door iedereen. Dat bleef als onverloste woede tot later in het werk hangen. Een asura had zich hiermee verbonden; iets wat we vaker tegen zijn gekomen tijdens dit type landschapswerk. Deze uit zich dan, in dit geval in woede. Het is dan niet voor iedereen gelijk duidelijk waar het om gaat, zodat je er niet gelijk wat aan kunt doen. Maar het wordt dan meegenomen in het verdere werk, en getransformeerd.

In de vierde onderaardse sfeer, van de vorm- of water-aarde, beleefde ik, mede hierdoor, dat er een kruis in ontstond dat op zijn uiteinden als druppels werd

teruggetrokken. Het lukte me niet om er middels de samenzang een gouden band als eenheid omheen te leggen. Ik moest in mezelf duidelijk realiseren dat ik niet het groepsproces in de hand kon houden (dat had i vroeger in het concentratiekamp Bergen-Belsen eens geprobeerd, en had toen niet gewerkt). Als we uiteen zouden vallen als groep, dan was dat wat er diende te gebeuren. Ik besloot dit verder los te laten. Hierop ontstond er een blauwe spiraal van levenskrachten in het centrum van het opengetrokken kruis, als een levendige bron.

In de vijfde ondersfeer, van de vrucht-aarde, nam ik allerhande kruisen waar, waarschijnlijk van verschillende Christelijke geloofsrichtingen, die veranderden in een levend wezen, een soort nieuwe levensboom, wit en stromend.

Hierna besloten we voor die dag te stoppen, iedereen was moe en het conflict had de stemming gedrukt, waaraan ieder op zijn wijze in de volgende sferen had gewerkt. Die avond werd dit conflict uitgesproken. Een hierop volgende zware onweersbui heeft daarop de lucht grotendeels geklaard. Dat geeft altijd de nodige reiniging en transformatie. De volgende morgen maakten we ons werk af.

In de zesde onderaardse sfeer, de vuur-aarde, nam ik een soort vuurdraak waar die door lucifer (vanuit de 7^e ondersfeer) was aangezet om de Islam tot wereldgodsdienst te maken. Door onze zang kon ik hem voor Christus voeren en laten doorlichten. Dat vond hij niet leuk, maar moest dit wel laten gebeuren. Als boodschap aan hem klonk "Kijk eens naar de Soefi's, die hebben het Christus-licht innerlijk al erkend".

In de zevende onderaardse sfeer, de aardspiegel, toonde lucifer zich en zei dat hij al met Christus mee werkte. Ik vroeg hem ook om religie en politiek los te laten. Onze zang reinigde de wilswarmte van deze sfeer tot een bijna witte stroom.

In de achtste onderaardse sfeer, van ahriman de versplinteraar, zag ik meerdere mannen met ijzeren maskers op, als ridder vizieren. Binnen deze grijze sfeer zongen we ziel in. Er ontstond hierdoor een levend lichtkruis, wat ahriman maar met moeite accepteerde.

In de negende onderaardse sfeer, de aardkern waarin de tegen-seraffijn woont, zongen we een lichtwezen, die een levend kruis vormde. Ik zag de mogelijkheid dat de tegen-seraf later op zou kunnen staan en zijn vleugels uitslaan. Weer verscheen het beeld van de twee schalen onder en boven het kristallijne shamballa, die deze dragen, vanuit het vrijmetselaarssymbool van de insluitende passers. Blijkbaar is er werkelijk iets veranderd in de aarde- en mensheidsontwikkeling, dat dit shamballa meer wordt vrijgegeven. Dit als volgende stap na de bevestiging van het bewustzijn in het hart, die met de zonnewende van 2012 plaats heeft gevonden.

In de nabespreking bleek dat de Tempeliers slechts bij enkelen van ons een prominente plaats innamen in de beeldvorming. Het is waarschijnlijk niet zo lang in hun beheer geweest, zodat de stempel die zij op de omgeving zetten, minder diep is gegaan. In ieder geval bemerkten we op deze plek minder diepe wonden als op de Montségur het geval was.

Zondag 10 Augustus

We besloten de zaterdagmiddag en zondagmorgen als een stuk rust te gebruiken, voordat we door zouden reizen naar de Vogezen. Twee keer werk in de onderaardse sferen is best heftig om te kunnen verteren. Het bleek echter dat de verkeersdrukke zo groot was, dat de meesten van ons een plekje voor de nacht in het zuiden vonden en pas de volgende dag goed door konden reizen. Pas heel laat kwamen we aan in de buurt van de Odilienberg, ons laatste reisdoel.

Maandag 11, dinsdag 12 Augustus

De heilig verklaarde Odilia stichtte een klooster op deze berg, die uitziet over het Rijndal, in de 7^e eeuw nadat zij aanvankelijk was tegengehouden door haar vader, een lokale heerser in die tijd. Dit klooster en haar liefdesimpuls hebben de eeuwen getrotseerd, en het ligt daar nog ongeschonden. Van haar botten gaan een helende bekrachtigende werking uit, wat het Duitse gebied mede ten goede komt, daar er op de berg ook een belangrijk verbindingspunt ligt tussen de vrouwelijke instroming van kosmische levenskrachten in het gebied bij Dornach en Arlesheim in Zwitserland, en de mannelijke instroom op het eiland Rügen in de Oostzee.

Tevens vind je op de top paren van inwijdingsgraven uitgehakt in de rotsen: een waarop een deksel heeft gelegen, en een waarop dit niet het geval was. Hier hebben de noordelijke en zuidelijke stromen van volkeren vanuit hun inwijdingsplaatsen op Atlantis elkaar voor het laatst getroffen, en hielden zij gezamenlijke inwijdingen in de buitenwereld (de noordelijke) en on de binnenwereld (de zuidelijke stroming). Dat is meer dan 15.000 jaar geleden geweest.

Nadat we in 2011 werk in de onderaardse sferen hadden gedaan bij het voormalige concentratiekamp Natzweiler, dat ligt op 5 km afstand van deze berg, vroeg Odilia innerlijk aan Patrick om hier om de buurt de Lotusbloemen dans uit te voeren om het goede in de omgeving uit te laten. Dit zijn we er nu gaan doen. Met de lotusbloemendans werk je de deugdgebaren in de aarde, welke je dient te ontwikkelen om de bladen van de verschillende lotusbloemen (chakra's) te zullen ontwikkelen en zo je hogere geestvaardigheden ontplooien. Iedereen doet dit op zijn of haar eigen wijze, en we zijn daarin nog niet af, zodat we de landschapsengel en haar wezens mogelijkheden bieden om hier zelf aan verder te gaan werken, samen met ons of los hiervan.

We zijn dit gaan doen op de Odiliënberg bij een ingang van de muur die de 'heidenenmuur' wordt genoemd, en die stamt uit de Romeinse of misschien nog wel vroegere tijden. We voelden dat de natuur en haar wezens ons werk diep en rustig in zich opnamen, waardoor we gestaag en goed door konden werken, en in twee dagen klaar waren met alle 8 de lotusbloemen die we er in werkten. Normaliter is dat drie à drie en een halve dag.

En na een evaluatie keerde iedereen op zijn eigen tijd en wijze huiswaarts, met een voldaan gevoel weer iets te hebben bijgedragen aan de ontwikkeling van zichzelf en van de aarde. De harmonie in de groep was weer hersteld.

Baarle Nassau, 2 September 2014,

Nicolaas de Jong.